

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 50/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., S., zastúpenej advokátkou JUDr. D. V., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 17 Er 162/2009-89 z 25. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 17 Er 162/2009-89 z 25. augusta 2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 17 Er 162/2009-89 z 25. augusta 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,30 € (slovom tristotri eur tridsať centov), ktorú je Okresný súd Poprad povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne JUDr. D. V., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. V., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 Er 162/2009-89 z 25. augusta 2010 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva: *«Na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave vydaného dňa 15. 11. 2007... spis. značka: 1Cob/34/2007-603 bolo začaté exekučné konanie na základe návrhu oprávneného... 18. 02. 2008 na vymoženie nároku podľa výroku „... zaplatiť... náhradu trov... vo výške 3 844 925,50 Sk... Žalobca (povinný) dobrovoľne dňa 28. 02. 2008 dlh zaplatil... Na námietky povinného Okresný súd v Poprade uznesením č. k. 12 Er 75/2008 zo dňa 09. 07. 2008 rozhodol... „Exekučné konanie zastavuje. Povinný sa zaväzuje zaplatiť súdnemu exekútorovi... náhradu trov exekúcie vo výške 457.787,- Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia.“. Na odvolanie povinného rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 7CoE/53/2008-95 vydaným dňa 25. 11. 2008 tak, že „Zrušuje uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie. Mení uznesenie vo výroku o trovách exekúcie tak, že povinnému sa ukladá povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi... trovy exekúcie vo výške 457 546,- Sk...“. Toto uznesenie... sa stalo právoplatné dňa 23. 02. 2009 a vykonateľné dňa*

27. 02. 2009. K úplnému zhrnutiu treba dodať, že v tomto konaní exekútor podľa ust. § 60 písm. b) zák. č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) poverenie na vykonanie exekúcie vrátil z dôvodu, že upustil od vykonania exekúcie, lebo povinný splnil, čo mu ukladalo rozhodnutie (povinný dňa 29. 02. 2008 dlh zaplatil), exekútorovi však vznikli v tomto konaní neuhradené trovy exekúcie a keď poverenie vrátil, nemohol ich v tomto konaní vymôcť.

Vo vzťahu k pôvodnému exekučnému titulu – rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007... treba uviesť, že dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obdo/11/2008 vydaného dňa 11. 12. 2008, ktoré sa stalo právoplatné dňa 03. 02. 2009 a vykonateľné dňa 06. 02. 2009, bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007 ako pôvodný exekučný titul v celom rozsahu zrušený a oprávnený (žalovaný) bezodkladne vrátil povinnému (žalobcovi) celú sumu 3.844.925,50 Sk.

Na základe návrhu na exekúciu zo dňa 27. 04. 2009 sa začalo druhé exekučné konanie týkajúce sa vymoženia trov exekúcie vo výške 457 546,- Sk. Exekučným titulom tu bolo rozhodnutie exekučného odvolacieho súdu (krajského súdu) v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 vydaného dňa 25. 11. 2008, ktoré sa stalo právoplatné dňa 23. 02. 2009 a vykonateľné dňa 27. 02. 2009, teda následne, ako bol pôvodný exekučný titul dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obdo/11/2008 v celom rozsahu zrušený. Na námietky oprávneného zo dňa 30. 07. 2009 rozhodol exekučný súd Okresný súd v Poprade uznesením č. k. 17Er/162/2009-54 vydaným dňa 04. 12. 2009 tak, že „Vyhlasuje exekúciu za neprípustnú. Exekúciu zastavuje. Oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie Oprávnený je povinný zaplatiť povinnému náhradu trov exekučného konania...“. Na odvolanie oprávneného... krajský súd... uznesením č. k. 2CoE/10/2010 zo dňa 27. 04. 2010 „Zrušuje uznesenie a vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“. V ďalšom postupe Okresný súd v Poprade pod č. k. 17Er/162/2009-73 zo dňa 02. 07. 2010 prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol „Súd námietky povinného zo dňa 30. 07. 2009 proti exekúcii zamieta.“. Na odvolanie povinného rozhodol proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka exekučný súd Okresný súd v Poprade dňa 25. 08. 2010 uznesením č. k. 17Er/162/2009-89 tak, že „Námietky povinného zo dňa 30. 07. 2009 proti exekúcii zamieta.“.

Uznesenie napadnuté touto ústavnou sťažnosťou č. k. 17Er/162/2009-89 zo dňa 25. 08. 2010 nadobudlo dňa 31. 08. 2010 právoplatnosť a aj vykonateľnosť.»

Podľa sťažovateľky «... Z vyššie uvedeného skutkového stavu vyplýva, že v exekučnom konaní č. k. 17Er/162/2009 (EX 317/2009)... bolo... exekučným titulom procesné rozhodnutie odvolacieho exekučného súdu (krajského súdu) v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 vydaného dňa 25. 11. 2008. Tento exekučný titul v pôvodnej exekúcii č. k. 12Er/75/2008 začatej návrhom dňa 18. 02. 2008 bol len „procesným produktom“ meritórneho exekučného titulu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007, čo znamená, že tento procesný exekučný titul je relatívne samostatným a viazaným (závislým) na pôvodnom meritórnom exekučnom titule. Táto závislosť má zásadný dopad na existenciu a trvanie exekučného titulu Krajského súdu v Prešove... a to preto, lebo ak tento pôvodný (meritórny) exekučný titul bol rozhodnutím dovolacieho súdu Najvyššieho súdu SR č. k. 5Obdo/11/2008 zrušený, a to tak, že toto zrušenie bolo vydané (vyhlásené) 11. 12. 2008, stalo sa tak po vydaní exekučného titulu odvolacieho exekučného súdu (krajského súdu) v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95.».

Sťažovateľka tvrdí, že «... okresný súd... v rozhodnutí č. k. 17Er/162/2009-89 vydaným... 25. 08. 2010... sa námietkou spochybnenia exekučného titulu – procesného rozhodnutia odvolacieho exekučného súdu ako exekučným titulom č. k. 7CoE/53/2008-95 vôbec nezaoberal... Z jeho rozhodnutia je zreteľný len ten záver, že bral do úvahy uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008 len vo vzťahu k otázke, že toto nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 02. 2009 a vykonateľnosť dňa 27. 02. 2009 a v závislosti na tento záver rozhodol o uložení povinnosti zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 457 546,- Sk. Podstata námietky však bola v tom, že „právnym základom práva na exekúciu je procesné rozhodnutie o námietkach proti pôvodnému exekučnému konaniu, základom ktorého bol exekučný titul rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb 280/2002-377 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007 o vymoženie sumy 3 844 925,50 Sk. Znamená to, že teraz uplatňovaný exekučný titul – procesné rozhodnutie exekučného súdu v námietkovom konaní má svoj pôvod v základnom exekučnom konaní oprávneného

Slovenský plynárenský priemysel, a. s. podľa vyššie uvedených rozsudkov. “. Ďalej námietka obsahovala záver, že „... uplatňovaný exekučný titul v tomto konaní uvedeným procesným rozhodnutím je závislý od existencie pôvodného exekučného titulu. K tomu treba uviesť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obdo/11/2008, ktorý bol vydaný 11. 12. 2008... bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007 zrušený... Teda dňom právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia 03. 02. 2009 prestal existovať pôvodný meritórny exekučný titul v prvej exekúcii, v ktorej bolo rozhodnuté exekučným odvolacím súdom v rozhodnutí č. k. 7CoE/53/2008-95.».

V závere sťažovateľka uvádza: „Postup súdu, pokiaľ sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa a na tieto vôbec nereagoval, spôsobil tak týmto postupom také porušenie, ktoré malo za následok zásadný vplyv na základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vyústilo do porušenia základného práva vlastniť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Poprad uznesením spis. zn.: 17Er/162/2009-89 zo dňa 25. augusta 2010 porušil základné právo sťažovateľa T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov v odd. Sro vo vložke č. ..., so sídlom S... vlastniť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

2. Okresný súd Poprad uznesením spis. zn.: 17Er/162/2009-89 zo dňa 25. augusta 2010 porušil právo sťažovateľa T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov v odd. Sro vo vložke č. ..., so sídlom S... na spravodlivý proces (na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu v Poprade spis. zn.: 17Er/162/2009-89 zo dňa 25. augusta 2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov v odd. Sro vo vložke č. ..., so sídlom S... priznáva náhradu trov právneho zastupovania v sume

303,30 € (slovom tristotri eur a 30/100), ktorú je Okresný súd v Poprade povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. D. V. vedený v T., a. s., číslo účtu... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 50/2011-12 z 10. februára 2011 sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k prijatej sťažnosti.

Sťažovateľka v liste doručenom ústavnému súdu 20. júna 2011 prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Okresný súd na výzvu ústavného súdu reagoval podaním sp. zn. 2/ÚS/2011 z 1. júna 2011, v ktorom okrem iného uviedol: *„K sťažnosti povinného na porušenie práva na spravodlivý súdny proces je potrebné uviesť, že tunajší súd rozhodoval vo veci podľa najlepšieho vedomia a svedomia v súlade so zákonom, a v uznesení z 25. 8. 2010 v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je súd prvého stupňa v zmysle § 226 Občianskeho súdneho poriadku viazaný.“* Predseda okresného súdu súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa so sťažnosťou, jej prílohami a vyjadreniami účastníkov konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie uznesením z 10. februára 2011 I. senát ústavného súdu v zložení Milan L'alík (predseda senátu), Marianna Mochnáčová

a Peter Brňák (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2011 účinného od 1. marca 2011 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Ľalík (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom

ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu.

Podľa sťažovateľky *„Postup súdu, pokiaľ sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa a na tieto vôbec nereagoval, spôsobil tak týmto postupom také porušenie, ktoré malo za následok zásadný vplyv na základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vyústilo do porušenia základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.“*

Ústavný súd zo sťažnosti, z k nej priložených príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 17 Er 162/2009 zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 34/2007 z 15. novembra 2007 bola sťažovateľka povinná zaplatiť žalobcovi 3 844 925,50 Sk. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 34/2007 z 15. novembra 2007 bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 11/2008 z 11. decembra 2008 zrušený. Sťažovateľka v stanovenej lehote dlžnú sumu neuhradila, a preto bolo na vymożenie pohľadávky začaté exekučné konanie. Potom, ako sťažovateľka dlžnú sumu uhradila, okresný súd uznesením sp. zn. 12 Er 75/2008 z 9. júla 2008 exekučné konanie zastavil a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 457 787 Sk. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 CoE 53/2008-95 z 25. novembra 2008 tak, že uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie zrušil a zmenil uznesenie o trovách exekúcie tak, že uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 457 546 Sk. Vzhľadom na to, že sťažovateľka súdnemu exekútorovi trovy exekúcie dobrovoľne

neuhradila, začalo sa proti nej ďalšie exekučné konanie. Sťažovateľka podala 3. augusta 2009 proti tejto exekúcii námietky, ktoré odôvodnila takto: „Podľa ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku môže povinný vzniesť u exekútora námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Exekučný titul, ktorý je uplatňovaný v upovedomení o začatí exekúcie EX 317/2009 zo dňa 22. 07. 2009 vychádza z vykonateľného exekučného titulu, ktorým je uznesenie KS v Prešove č. 7CoE/53/2008 zo dňa 25. 11. 2008 a ide o procesné rozhodnutie o námietkach podaných proti pôvodnej exekúcii, ktorá na základe návrhu pôvodného oprávneného Slovenský plynárenský priemysel, a. s. začala dňa 18. 02. 2009. Výsledkom tohto námietkového konania bolo uvedené rozhodnutie KS v Prešove č. 7CoE/53/2008. Z tohto vyplýva, že právnym základom práva na exekúciu je procesné rozhodnutie o námietkach proti pôvodnému exekučnému konaniu, základom ktorého bol exekučný titul – rozsudok OS Bratislava II č. k. 22Cb 280/2002 v spojení s rozsudkom KS v Bratislave č. k. 1Cob 34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007 o vymoženie sumy 3 844 925,50 Sk. Znamená to, že teraz uplatňovaný exekučný titul – procesné rozhodnutie v námietkovom konaní má svoj pôvod v základnom exekučnom konaní oprávneného Slovenský plynárenský priemysel, a. s. podľa vyššie uvedených rozsudkov. Ak je tomu tak, čo je nepochybné, tak uplatňovaný exekučný titul v tomto konaní uvedeným procesným rozhodnutím je závislý od existencie pôvodného exekučného titulu. K tomuto treba uviesť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obdo/11/2008 zo dňa 11. 12. 2008 žalobcu T., spol. s r. o... zo dňa 11. 12. 2008, ktorý sa stal právoplatným dňa 03. 02. 2009 a vykonateľným dňa 06. 02. 2009 bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 1Cob 34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Teda dňom právoplatnosti tohto rozsudku 03. 02. 2009 prestal existovať pôvodný exekučný titul v pôvodnej exekúcii, o námietkach proti ktorej bolo rozhodnuté procesným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. 7CoE/53/2008...

Uvádzané skutočnosti majú potom ten dôsledok, že naše námietky proti exekúcii v súlade s ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku sú dôvodné preto, že po vzniku exekučného titulu v prejednávani tejto exekúcie, keď deň vzniku je 25. 11. 2008 uznesenia KS v Prešove č. k. 7CoE/53/2008 nastala taká skutočnosť, keď pôvodný exekučný titul a s ním reťazený

uplatňovaný exekučný titul (má pôvod v rozsudku KS v Bratislave č. k. 1Cob 34/2007 bol zrušený, pričom táto skutočnosť spôsobuje zánik vymáhaného nároku na vedenie pôvodnej a tým pádom aj súčasnej exekúcie. Z tohto dôvodu považujeme vykonávanú exekúciu za neprípustnú. Len na margo pôvodnej exekúcie na 3 844 925,50 Sk s prísl. chceme uviesť, že táto nami zaplatená suma bola ihneď bez zbytočného odkladu po právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vrátená. Znamená to, že oprávnený Slovenský plynárenský priemysel, a. s. v pôvodnom konaní uvedenú nami zaplatenú sumu vrátil a na ozrejmienie uvádzame, že pôvodný nami uplatňovaný nárok proti tomuto subjektu nám už bol po zrušení dovolacím rozsudkom v odvolacom konaní na KS v Bratislave priznaný a dokonca zaplatený.

Preto z uvedených dôvodov považujeme v súčasnosti vedenú exekúciu za neprípustnú, a to preto, že pôvodný hmotno-právny procesne priznaný exekučný titul zanikol (zrušením odvolacieho rozhodnutia v dovolacom konaní právoplatne 03. 02. 2008) a preto odpadol dôvod aj na procesný exekučný titul uplatnený v námietkovom konaní podľa súčasnej exekúcie. Zložitost' a prepletenosť pôvodného a z neho odvodeného exekučného tituluje na základe uvedených skutočností zrejma.“

Okresný súd uznesením sp. zn. 17 Er 162/2009 zo 4. decembra 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, pričom toto rozhodnutie odôvodnil takto: „... uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008 je výsledkom odvolacieho konania v rámci exekučného konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 2Er/75/2008. V danom exekučnom konaní došlo k upusteniu od vykonania exekúcie v zmysle § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa názoru exekučného súdu však predčasne z dôvodov, že upustenie od vykonania exekúcie je podmienené tým, že povinný dobrovoľne splní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Patrí sem aj náhrada trov exekúcie vrátane odmeny a nákladov exekútora ku dňu dobrovoľného splnenia. Ak teda povinný nezaplatí (nenahradí) trovy exekúcie, nemožno použiť pravidlo správania o upustení od v vykonania exekúcie. Inak by sa exekučné konanie zbytočne vykonávalo len na trovy exekúcie, čo by znamenalo ďalšie trovy novej exekúcie, k čomu došlo práve v tomto exekučnom konaní. Takéto reťazenie exekúcií by mohlo viesť k nekonečnému radu exekúcií, čo je aj neúčelné a nehospodárne. Upustenie od vykonávania exekúcie je faktickým

skončením exekúcie a napriek zneniu ust. § 46 ods. 3 Exekučného poriadku v platnom znení, že exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá len rozhodnutie (exekučný titul), z logiky veci vyplýva, že exekúcia nie je fakticky skončená, ak neboli vymožené (zaplatené) aj jej trovy. Ak neboli vymožené aj trovy exekúcie, exekučný súd by nemal akceptovať vrátenie poverenia podľa § 60 písm. b) Exekučného poriadku a na pokyn exekučného súdu by mal súdny exekútor pokračovať vo vykonávaní exekúcie, ak sa zistí, že neboli splnené zákonné predpoklady na upustenie o vykonávaní exekúcie (aj uspokojenie trov exekúcie). Podľa názoru súdu nie je teda exekúcia vedená na tunajšom súde pod sp. zn. 12Er/75/2008 stále skončená, keďže v jej rámci nedošlo k vymoženiu trov exekúcie súdneho exekútora. Poverenie mal exekútor vrátiť až vtedy, keď sú nároky oprávneného a exekútora úplne uspokojené, to znamená, keď sa vymohla pohľadávka, jej príslušenstvo uvedené v § 121 ods. 3 OZ, trovy predchádzajúceho konania, ktoré v tomto ustanovení § 61b nie sú uvedené a pritom netvoria príslušenstvo vymáhanej pohľadávky, a trovy exekúcie, ktoré patria oprávnenému i exekútorovi. Oprávnený v tomto exekučnom konaní, teda súdny exekútor v pôvodnom exekučnom konaní by si mal vyžiadať späť poverenie na vykonanie exekúcie za účelom vymáhania svojich trov. Podľa názoru exekučného súdu bolo chybou odvolacieho súdu v exekučnom konaní sp. zn. 12Er/75/2008 na jednej strane zrušiť výrok uznesenia tunajšieho súdu č. k. 12Er/75/2008-60 o zastavení exekúcie a na druhej strane rozhodovať o trovách exekúcie. Ak bol odvolací súd názoru, že došlo k účinnému upusteniu od vykonávaní exekúcie (s čím tunajší exekučný súd vzhľadom na vyššie uvedené nesúhlasí), mal zrušiť uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 12Er/75/2008-60 ako celok a ponechať na exekútorovi vymáhanie trov exekúcie v zmysle upovedomenia o začatí exekúcie, pričom reálne by súdny exekútor vymáhal len polovicu odmeny určenej v upovedomení v zmysle § 5 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. v platnom znení. Trovy exekúcie totiž určuje súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie v upovedomení o začatí exekúcie, voči ktorým sa účastník konania, teda aj povinný môže brániť námietkami v zmysle § 201 ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení. Keďže Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa názoru exekučného súdu nadbytočne rozhodol o trovách exekúcie súdneho exekútora a voči danému výroku už nebolo prípustné odvolanie, nadobudnutím právoplatnosti sa tento výrok súdu stal právne záväzným, a preto je úlohou oprávneného ako súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie sp. zn. 12Er/75/2008 vymôcť si

trovy exekúcie vo výške stanovenej uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008 v danom exekučnom konaní. Na túto skutočnosť nemá vplyv ani to, že dodatočne došlo k zrušeniu exekučného titulu, na základe ktorého sa vedie exekúcia sp. zn. 12Er/75/2008, nakoľko k dobrovoľnému zaplateniu pohľadávky zo strany povinného došlo pred zrušením daného exekučného titulu, teda zaplatenie bolo prvou právnou skutočnosťou, s ktorou sú spojené následky upustenia od vykonania exekúcie. To, že došlo k vráteniu zaplatenej sumy späť povinnému, nemá súd preukázané a nemá to ani žiaden právny význam, nakoľko táto skutočnosť sa prípadne udiala mimo exekučného konania a Exekučný poriadok s ňou nespája žiadne právne následky. Navyše ako už bolo uvedené vyššie, uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008 je právne záväzné.

Vzhľadom na uvedené a v súlade s vyššie cit. právnou úpravou súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) vyhlásil exekúciu bez návrhu za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať a exekúciu zastavil.“

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky z 3. augusta 2009 okresný súd uviedol: „*Keďže súd... vyhlásil ex offo exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, je zbytočné rozhodovať v takom prípade o daných námietkach.*“

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-54 zo 4. decembra 2009 podal odvolanie oprávnený, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoE 10/2010 z 27. apríla 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z týchto dôvodov: „*Z obsahu spisu v danom prípade vyplynulo, že exekučným titulom je uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 25. 11. 2008, č. k. 7CoE 53/2008-95, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 2. 2009 a vykonateľnosť dňa 27. 2. 2009. V predchádzajúcom konaní Okresného súdu Poprad, sp. zn. 12Er 75/08 došlo v zmysle spomínaného rozhodnutia odvolacieho súdu k upusteniu od vykonania exekúcie podľa § 46 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, a to v dôsledku dobrovoľného plnenia zo strany povinného. Konajúci súd skonštatoval, že upustením od vykonania exekúcie a vrátením poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučné konanie končí*

a preto nie je potrebné rozhodovať o zastavení exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku s tým, že zároveň bolo rozhodnuté aj o trovách exekúcie konajúceho súdneho exekútora.

Je právne bezvýznamná argumentácia týkajúca sa postupu odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12Er 75/08 OS Poprad. Predovšetkým uznesenie Krajského súdu v Prešove je právoplatné a vykonateľné a navyše postup súdu nepochybne vychádzal z dikcie ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku v platnom znení.

S účinnosťou od novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 341/2005 Z. z., z právnej úpravy ustanovenia § 46 ods. 3 vyplýva, že ak povinný splní, čo mu ukladá exekučný titul, exekútor je povinný od vykonávania exekúcie upustiť, a to na rozdiel od predchádzajúceho znenia Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 8. 2005, ktoré určovalo, aby súdny exekútor upustil od exekúcie až vtedy, ak povinný splnil aj preukázané trovy exekučného konania. Je preto potrebné vychádzať zo situácie, že podľa teraz platnej úpravy po upustení od vykonávania exekúcie vo vzťahu k plneniu plynúcemu z rozhodnutia exekútor nemôže pokračovať vo vykonávaní exekúcie na vymoženie náhrady trov, aj keď by ustanovenia § 201 a § 202 naznačovali, že je daný aj exekučný titul na vymoženie trov exekúcie priamo v exekučnom konaní. Každopádne v konaní pod sp. zn. 12Er 75/08 OS Poprad bolo účinne upustené od exekúcie a v takom prípade ani zákon nepredpokladá možnosť vydania uznesenia o zastavení konania. V dôsledku toho bráni exekútorovi pokračovať v exekúcii povinnosť upustiť od tejto exekúcie. Je zároveň daná povinnosť súdneho exekútora bezodkladne vrátiť vydané poverenie na vykonanie exekúcie postupom podľa § 60 písm. b/ Exekučného poriadku, v dôsledku čoho následne ani už nemá reálnu možnosť vymôcť trovy v tomto exekučnom konaní.

Takáto situácia nastala aj v prejednávanej veci, keď nepochybne prechádzajúca exekúcia bola ukončená upustením od vykonávania exekúcie, čomu korešpondovala povinnosť súdneho exekútora vrátiť vydané poverenie. O náhrade trov súdneho exekútora však existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré s ohľadom na predtým ukončenú exekúciu súdny exekútor ako oprávnený dôvodne môže vymáhať v tomto konaní.

Nebol preto správny postup prvostupňového súdu, keď prebiehajúce konanie zastavil postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Odvolací súd poukazujúc na uvedené dôvody preskúmané uznesenie zrušil postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s.

p. a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie tak, ako to určuje ustanovenie § 221 ods. 2 O. s. p.“

Po zrušení uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-54 zo 4. decembra 2009 uznesením krajského súdu rozhodol o námietkach sťažovateľky z 3. augusta 2009 okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 17 Er 162/2009-73 z 2. júla 2010 tak, že námietky sťažovateľky proti exekúcii z 3. augusta 2009 zamietol, a to z týchto dôvodov: „*Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2CoE/10/2010 zo dňa 27. 4. 2010 zrušil uznesenie č. k. 17Er/162/2009-54 zo dňa 4. 12. 2009 a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.*

Podľa § 226 O. s. p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie. Exekútor upustí od vykonávania exekúcie aj v prípade, ak povinný plnil čiastočne a oprávnený s upustením od vykonávania exekúcie súhlasí. Ak exekútor vykonával exekúciu predajom nehnuteľnosti alebo zriadením exekučného záložného práva, oznámi príslušnej správe katastra, že upustil od vykonania exekúcie.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody na neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že exekučným titulom je uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 2. 2009 a vykonateľnosť dňa 27. 2. 2009, ktorým uznesenie tunajšieho súdu č. k. 12/Er/75/2008-60 zo dňa 9. 7. 2008 vo výroku o zastavení exekúcie zrušil a vo výroku o trovách exekúcie zmenil tak, že povinnému uložil povinnosť zaplatiť oprávnenému ako súdnemu exekútorovi poverenému v danom exekučnom konaní vykonávaním exekúcie trovy exekúcie vo výške 457.546,- Sk. Postup Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoE/53/2008 vychádzal z ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor je povinný upustiť od exekúcie, ak povinný splnil to, čo mu ukladá exekučný titul, na rozdiel od predchádzajúcej úpravy platnej do 31. 8. 2005, ktoré určovalo, aby súdny exekútor upustil od exekúcie až vtedy, ak povinný splnil aj preukázané trovy exekučného konania. Takáto situácia nastala aj v prejednávacej veci. Došlo k upusteniu od vykonávania exekúcie, čomu korešpondovala povinnosť súdneho exekútora vrátiť poverenie na vykonanie exekúcie. O náhrade trov súdneho exekútora teda existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré môže oprávnený vymáhať v tomto konaní.“

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-73 z 2. júla 2010 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením, ktoré bolo napadnuté sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia uvádza: „Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2CoE/10/2010 zo dňa 27. 4. 2010 zrušil uznesenie č. k. 17Er/162/2009-54 zo dňa 4. 12. 2009 a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 226 O. s. p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Tunajší súd uznesením č. k. 17Er/162/2009-54 zo dňa 02. 07. 2010, ktoré vydal vyšší súdny úradník, zamietol námietky povinného zo dňa 30. 07. 2008 proti exekúcii. Proti uzneseniu č. k. 17Er/162/2009-54 zo dňa 02. 07. 2010 podal povinný dňa 28. 7. 2010 odvolanie. V odvolaní uviedol, že nemožno viesť ako novú exekúciu vymáhanie takej exekučnej pohľadávky, ktorá vznikla ako súčasť náhrady trov v pôvodnom exekučnom konaní na základe procesného rozhodnutia o námietkach, ktoré bolo súčasťou pôvodného

exekučného konania. Takéto rozhodnutie sa nemôže nikdy stať samostatným exekučným titulom v inom exekučnom konaní, lebo samo je súčasťou rozhodnutia v pôvodnom konaní. Zo zákona vyplýva, že exekútor v pôvodnom konaní vo vzťahu k trovám exekúcie je účastníkom konania. Ak v tomto pôvodnom konaní k vymoženiu zákonného nároku na trovy exekúcie nedošlo, v časti tohto nároku exekúcia trvá a potom ak bola exekúcia podaná na tú istú vec v inom exekučnom konaní dopadá na túto vec v novom exekučnom konaní zákonná prekážka litispedencie. Nová exekúcia, ktorá je predmetom tohto konania je neprípustná a konanie o tejto exekúcie je potrebné zastaviť...

Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že exekučným titulom je uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 zo dňa 25. 11. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 2. 2009 a vykonateľnosť dňa 27. 2. 2009, ktorým uznesenie tunajšieho súdu č. k. 12/Er/75/2008-60 zo dňa 9. 7. 2008 vo výroku o zastavení exekúcie zrušil a vo výroku o trovách exekúcie zmenil tak, že povinnému uložil povinnosť zaplatiť oprávnenému ako súdnemu exekútorovi poverenému v danom exekučnom konaní vykonávaním exekúcie trovy exekúcie vo výške 457.546,- Sk. Postup Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoE/53/2008 vychádzal z ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor je povinný upustiť od exekúcie, ak povinný splnil to, čo mu ukladá exekučný titul, na rozdiel od predchádzajúcej úpravy platnej do 31. 8. 2005, ktoré určovalo, aby súdny exekútor upustil od exekúcie až vtedy, ak povinný splnil aj preukázané trovy exekučného konania. Takáto situácia nastala aj v prejednávanej veci. Došlo k upusteniu od vykonávania exekúcie, čomu korešpondovala povinnosť súdneho exekútora vrátiť poverenie na vykonanie exekúcie. O náhrade trov súdneho exekútora teda existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré môže oprávnený vymáhať v tomto konaní.

Je potrebné zdôrazniť, že aplikujúc § 226 O. s. p. súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Ako vyplýva z citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-54 zo 4. decembra 2009, okresný súd o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení rozhodol z iných dôvodov, na ktoré sťažovateľka v námietkach proti exekúcii nepoukazovala, a preto sa námietkami sťažovateľky ani nezaoberal. Následne krajský súd uznesením zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-54

zo 4. decembra 2009, pretože sa s dôvodmi, pre ktoré bola exekúcia okresným súdom vyhlásená za neprípustnú a zastavená, nestotožnil. Krajský súd sa námietkami sťažovateľky proti exekúcii vôbec nezaoberal a vo vzťahu k nim nevyslovil žiadny právny názor. Ako vyplýva z uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er 162/2009-73 z 2. júla 2010 a následne aj z uznesenia napadnutého touto sťažnosťou, okresný súd zamietol námietky sťažovateľky bez toho, aby sa nimi vôbec zaoberal. Tvrdenie okresného súdu, že námietky sťažovateľky zamietol z dôvodu, že je v zmysle § 226 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) viazaný právnym názorom krajského súdu, je podľa názoru ústavného súdu neakceptovateľné, keď, ako už bolo uvedené, krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky žiadny právny názor nevyslovil.

Ústavný súd pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Ústavný súd taktiež pripomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutie súdu musí dať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle všetkých okolností každej veci. Vo svetle judikatúry ústavného súdu je možné potom iba také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré zodpovedá týmto požiadavkám, považovať za adekvátne a zodpovedajúce základnému právu účastníka konania na spravodlivý proces.

Z uvedeného vyplýva, že bolo úlohou ústavného súdu podľa špecifických okolností konkrétneho prípadu posúdiť, či absencia odôvodnenia tak, ako na ňu poukazovala sťažovateľka vo svojej sťažnosti, dosahuje takú intenzitu, že ňou bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo veci sťažovateľky ústavný súd dospel k názoru, že uznesenie okresného súdu, ktorým vôbec nereagoval na námietky sťažovateľky proti exekúcii, pričom iba skonštatoval: *„O náhrade trov konania súdneho exekútora teda existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré môže oprávnený vymáhať v tomto konaní. Je potrebné zdôrazniť, že aplikujúc § 226 O. s. p. súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.“*, nespĺňa minimálne požiadavky, ktoré sú na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kladené.

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušenie uznesenia okresného súdu sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu

(II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) otvára priestor na to, aby sa okresný súd sám vyrovnal s ochranou označených práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľky nevyhovel uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom.

III.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na nové rozhodnutie. V tomto konaní bude viazaný právnym názorom ústavného súdu a jeho povinnosťou bude odstrániť vytýkané nedostatky a rešpektovať relevantné ústavné princípy.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním sťažovateľky advokátkou v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd ich vyčíslil sumou 303,31 € spolu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 po 120,23 € a 2-krát po 7,21 € za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, táto suma bola zvýšená ešte o 19 % v sume 48,83 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nález“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011